

Arrest

nr. 41 586 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. DELANOTE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U woonde in de zone Eko Ikotun van de grootstad Lagos, samen met uw echtgenoot (J.A.O.) (zie dossier CG/08/14852) en uw dochter. Op 15 oktober 2006 ontvingen jullie thuis in Lagos een brief van 12 oktober 2006 waarin de traditionele orde van "The Grand Kingmakers of Aiyetoro Land" uw echtgenoot informeerden dat het Ifa orakel hem had aangeduid als de troonopvolger van de overleden koning van Aiyetoro en dat zijn kroning zou plaatsvinden op 17 april 2007. Uw echtgenoot antwoordde op dit schrijven per brief van 18 oktober 2006 dat hij niet geïnteresseerd was. Hij weigerde omdat hij geen affiniteit had met het dorp van herkomst van zijn ouders (Aiyetoro) en omdat hij hun traditionele gebruiken afkeurde. Om aan de geplande kroning te ontkomen, verhuisden jullie op 10 april 2007 van Lagos naar de Ghanese hoofdstad Accra. Jullie verbleven er bij (H.L.), een vriend van uw echtgenoot. Jullie werden er ontvoerd op 2 mei 2007 door 3 ouderen van Aiyetoro en hun gewapende lijfwachten. Ze namen jullie mee naar het dorp

Aiyetoro. Jullie werden er vastgehouden in een hut, zonder televisie of comfortabel bed. Het drinkwater was slecht. Uw dochter werd gebeten door insecten en houdt er littekens aan over. Drie weken later, op 24 mei 2007, werden jullie vrijgelaten met de boodschap dat het orakel een nieuwe datum zou bepalen voor de kroning van uw man. Terug in Lagos, legde uw man klacht neer bij de politie van Ikeja tegen de behandeling die jullie gezin te beurt viel in het dorp Aiyetoro. De politie beloofde een onderzoek te voeren. Eind juli 2007, ontvingen jullie thuis in Lagos een brief van "The Grand Kingmakers of Aiyetoro Land" met vermelding van de nieuwe datum waarop uw man tot koning van Aiyetoro zou gekroond worden, met name op 19 april 2008. Uw echtgenoot ontving een herinneringsbrief op 10 september 2007. In november 2007 vroegen en verkregen jullie een visum om in België en Ierland jullie vakantie door te brengen naar aanleiding van jullie huwelijksverjaardag. In december 2007 bezochten jullie voornoemde landen en keerden jullie terug naar Lagos. "The Grand Kingmakers" stuurden jullie een laatste waarschuwingsbrief op 7 februari 2008 om uw echtgenoot aan te manen aanwezig te zijn bij zijn kroning in april 2008. In dit schrijven werd ermee gedreigd uw gezinsleden op bloedige wijze te offeren voor de goden. Jullie besloten Nigeria te verlaten en reisden in februari 2008 naar Abuja om visa aan te vragen voor uzelf, uw echtgenoot en uw dochter. Onderweg werden jullie paspoorten gestolen door gewapende rovers. Jullie vroegen nieuwe paspoorten aan en ontvingen op 13 maart 2008 visa van de Belgische ambassade in Abuja. Op 24 maart 2008 werden jullie opnieuw ontvoerd en meegenomen naar het dorp Aiyetoro. Met de hulp van één van de "kingmakers", chief Balogun, konden jullie op 12 april 2008 uit het dorp weglopen. Jullie gingen meteen naar de luchthaven van Lagos, waar jullie een vliegtuig namen naar België, met gebruik van jullie authentieke paspoorten. Jullie kwamen in België toe op 13 april 2008 en namen de trein naar Luxemburg, waar jullie gedurende 4 maanden verbleven. Op 22 augustus 2008 vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw relaas blijkt dat u uw land van herkomst verliet en er niet wil terugkeren louter omwille van de problemen die uw echtgenoot en bij uitbreiding jullie gezin troffen omwille van zijn weigering om koning te worden van het dorp Aiyetoro.

Het Commissariaat-generaal beschouwt deze problemen echter als lokaal en onvoldoende ernstig/overtuigend om een internationale bescherming te rechtvaardigen (zie gemotiveerde beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatuut voor uw echtgenoot, (J.A.O.) (dossier CG/08/14852)). Bijgevolg geldt hetzelfde voor u en uw minderjarige dochter.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u -net zoals uw echtgenoot overigens- verklaringen aflegde die toelaten ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Zo beweerde u samen met uw echtgenoot en dochter twee maal gedurende enkele weken te zijn vastgehouden in het dorp Aiyetoro, maar u kon geen beschrijving geven van dit dorp (zie gehoorverslag CGVS, p. 2).

De door u ingeroepen problemen zijn lokaal en onvoldoende ernstig om een internationale bescherming te verrechtvaardigen, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Nigeria waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenoot neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen (zie beslissing CG/08/14852). Het gaat ondermeer om documenten die betrekking hebben op jullie identiteit, herkomst en reizen, die niet worden betwist en geen uitsluitel geven over jullie vermeende problemen in Nigeria: uw Nigeriaanse paspoort (nr. A00260564) afgeleverd te Abuja op 28.02.2008 en met visum (nr. BNL8832946) afgeleverd door de Belgische ambassade in Abuja op 13.03.2008; het Nigeriaanse paspoort van uw echtgenoot (nr. A00260562), met visum nummer BNL8832943; het paspoort van uw dochter (nr. A00260563, met visum nr. BNL8832944); jullie huwelijksakte (met nr. 54200), afgeleverd op 15.09.2003 te Surulere LGA in Lagos; geboortecertificaten van uzelf, uw echtgenoot en uw dochter, afgeleverd in Lagos in respectievelijk 1981, 1979 en 2005; vliegtickets april 2007; vliegtickets, treintickets en reisverzekeringsdocumenten van februari en april 2008; kopies van jullie voormalige Nigeriaanse paspoorten, elektronische briefwisseling van februari 2008 met de Belgische ambassade in Abuja betreffende het verlies van deze paspoorten; politierapport dd. 25.02.2008 en beëdigde verklaring ("affidavit") van de rechtbank in Abuja, met weergave van uw verklaringen betreffende het verlies van

jullie voormalige paspoorten tijdens een gewapende overval. Verder legde uw echtgenoot nog allerlei stukken voor ter staving van zijn troonopvolgingsprobleem maar die geen afbreuk doen aan het feit dat jullie problemen van lokale aard zijn en een beroep op internationale bescherming niet kunnen rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen juncto artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen.

2.1.1. Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten. Volgens haar is het normaal dat zij geen verklaringen kon afleggen aangaande het Aiyetoro land aangezien het gezin telkens werd opgesloten in een donkere hut.

Voor het overige beroept zij zich in het verzoekschrift in wezen op dezelfde identieke argumenten die door haar echtgenoot werden aangehaald in het kader van diens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 49 586.

2.1.2. Ook in een tweede onderdeel betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster een betoog dat volledig gelijklopend is aan het betoog dat door haar echtgenoot werd gevoerd in het kader van diens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 49 586.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet tegemoet komt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag louter beroept op de problemen die haar echtgenoot en bij uitbreiding haar gezin zou hebben gekend omwille van zijn weigering koning te worden van Aiyetoro. Zij betwist dit niet in het verzoekschrift en beroept zich, behoudens een argumentatie inzake haar onwetendheid omtrent Aiyetoro, op dezelfde argumenten die door haar echtgenoot werden opgeworpen in het kader van diens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gekend onder het rolnummer 49 586 .

Bij arrest nr. 41 585 van 15 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevelde ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd echter geoordeeld dat aan de door hem ingeroepen asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. De motivering van voornoemd arrest luidt als volgt:

2.2.1. (...)

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande het Aiyetoro land waarvan hij koning diende te worden. Wanneer aanvankelijk aan hem werd gevraagd uit te leggen wat het Aiyetoro land was, antwoordde verzoeker: “Aiyetoro = village = dorp ≠city, stad, town”. Vervolgens werd gevraagd: “grootte? territorium?”, waarop hij aangaf dat het een groot dorp was en niet klein was. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat het slechts één enkel dorp betreft. Hij preciseerde tevens: “In Nigeria heeft elk dorp of stad zijn eigen koning en vele chiefs” (administratief dossier, stuk 6, p.5). Verderop tijdens het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of de overleden koning en de chiefs zoals weergegeven op de bijgebrachte kalender allen voor één dorp waren waarop hij dit nogmaals bevestigde en beweerde dat

dit voor heel Nigeria zo was. Nadat hij echter werd geconfronteerd met de landeninformatie omtrent chiefs, chieftdoms en paramount chiefs die verantwoordelijk zijn voor vele dorpen en grotere regio's gaf verzoeker aan dat het dorp Aiyetoro veel inwoners had en dat dit er meer dan honderdduizend waren. Gevraagd of hij dit dan nog een dorp noemde antwoordde hij weinig overtuigend: "het is een héél groot dorp, bijna zoals town" (administratief dossier, stuk 6, p.13). De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker tracht deze incoherentie te vergoelijken aan de hand van een aantal beweringen omtrent de betekenis van de begrippen 'village' en 'land' in Nigeria doch zijn betoog ter zake blijft beperkt tot blote beweringen welke hij niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Dat hij een regio waarin honderdduizend mensen wonen zou omschrijven als 'village' (dorp) is derhalve in het geheel niet aannemelijk. Dat verzoeker aanvankelijk beweerde als koning te zijn gekozen over een enkel dorp en dat dit normaal is in Nigeria om later tijdens het gehoor, en dit na confrontatie met informatie waaruit blijkt dat dergelijke koningen over verschillende dorpen en grotere regio's heersen, te beweren dat dit 'dorp' honderdduizend inwoners heeft doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat (i) hij is geboren in Lagos en daar zijn hele leven heeft gewoond (ii) zijn ouders meer dan vijfenveertig jaar geleden verhuisden vanuit Aiyetoro naar Lagos (iii) hij in het geheel niets te maken heeft met de traditionele troonsopvolging en de rituelen van de Yoruba (iv) hij de chiefs van zijn dorp niet kende (v) hij nooit in het dorp heeft gewoond en er slechts tweemaal kwam, éénmaal in de lagere school en éénmaal begin jaren negentig (vi) hij dus niemand kende in het dorp, ook de 'Kingmakers' niet (vii) zijn vader evenmin akkoord ging met de dorps tradities en –rituelen (viii) hij geen band heeft met het dorp (administratief dossier, stuk 6, p.2-6, 12).

Verzoeker kende aldus niemand van het dorp en was ten aanzien van de inwoners van het dorp een volslagen onbekende. Evenmin was had hij enige kennis van de aldaar gangbare traditionele wetten, gebruiken en rituelen. In het licht van deze verklaringen is het onaannemelijk dat het "orakel" verzoeker zou hebben uitgekozen om de overleden koning van Aiyetoro op te volgen. Dat iemand die geen band heeft met Aiyetoro en die geheel vreemd is aan de traditie zou worden aangewezen om deze traditie verder te zetten middels het uitoefenen van de functie van 'traditionele koning' is manifest ongelooftwaardig.

Dit klemt des te meer daar het geenszins aannemelijk is dat de ouderen, die de belangen van de gemeenschap behartigen, iemand die geen koning wil worden en die bovendien tegen hun eigen traditie is gekant tegen wil en dank toch zouden dwingen koning te worden gezien dit manifest indruist tegen de belangen van deze gemeenschap. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat de ouderen, nadat verzoeker hen te kennen zou hebben gegeven dat hij niet geïnteresseerd was om koning te worden en ondanks dat verzoeker en zijn vader dermate gekant waren tegen de tradities en rituelen in het dorp, verzoeker zouden blijven dwingen om hun koning te worden. Verzoeker kon overigens zelf ook geen verklaring bieden wanneer aan hem de vraag werd gesteld wat je hebt aan een koning die geen koning wil zijn (administratief dossier, stuk 6, p.4, 6-7). Dit klemt des te meer daar aangenomen kan worden dat er in het kader van dergelijke troonsopvolging verschillende kandidaten voorhanden zijn die vrijwillig bereid zijn om de overleden koning op te volgen gelet op het aanzien waarmee dergelijke functie gepaard gaat. Te dezen kan worden verwezen naar de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in andere regio's in het Zuidwesten van Nigeria, alwaar de Yoruba wonen, mensen doorgaans bereid zijn veel geld te betalen om zelfs maar te worden aanvaard als kandidaat-opvolger voor de troon, in het kader van troonsopvolgingen slopende gerechtelijke procedures te voeren en een heuse strijd te voeren om de 'Kingmakers' achter zich te krijgen (administratief dossier, stuk 23: landeninformatie).

De voorgaande vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de essentie van verzoekers asielrelaas, meerbepaald aangaande zijn bewering dat men hem - en dan nog op voortdurende wijze - zou dwingen koning te worden van Aiyetoro. De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt daarenboven verder ondermijnd doordat hij tijdens het gehoor niet op de hoogte bleek te zijn van de regels volgens welke de troonsopvolging geschiedde. Zo blijkt uit de door verzoeker neergelegde kalender van de chiefs van Aiyetoro van 2006 en uit de bijgebrachte uitnodiging voor de kroning van verzoeker duidelijk dat de voorgaande koning lid was van de Adekunle Royal Family (administratief dossier, stuk 22: documenten). Desalniettemin verklaarde verzoeker, gevraagd of de nieuwe koning zoals de vorige opnieuw uit de Jabita Royal Family kwam, verkeerdelijk dat dit wel degelijk het geval was en dat dit zo was volgens de regels. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd of

dit al dan niet geschiedde volgens een beurtrol moest hij het antwoord schuldig blijven (administratief dossier, stuk 6, p.9). Even verder bleek verzoeker niet op de hoogte te zijn van de wetten, gebruiken of spelregels die dienden te worden gevolgd bij een troonsopvolging, noch van het feit of hij al dan niet de troonsopvolging kon weigeren. Gevraagd of er echt geen geldige redenen, bezwaren of regels zijn die hem zouden toelaten te weigeren antwoordde hij: "Dat weet ik niet. Dat ben ik niet te weten gekomen" (administratief dossier, stuk 6, p.13). Nochtans kan worden aangenomen dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk zou zijn aangewezen als volgende koning en zelfs door een ontvoering vanuit Ghana en een daaropvolgende gevangenneming van drie weken, gedwongen zou zijn geweest om deze functie op te nemen, informatie zou hebben ontvangen of gevraagd omtrent de regels volgens welke hij koning diende te worden of zich hieraan eventueel zou kunnen onttrekken. Dat hij zou hebben nagelaten dit te doen is dan ook niet geloofwaardig.

Tevens worden de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging ingevolge de opvolgingskwestie ondergraven doordat hij, en dit ondanks dat (i) hij volgens het door hem ingeroepen feitenrelaas reeds sedert eind 2006 ervan op de hoogte was dat hij koning diende te worden, hetgeen hij niet wilde en weigerde (ii) hij ingevolge deze weigering reeds vanuit Ghana naar Nigeria zou zijn ontvoerd en slechts werd vrijgelaten omdat hij toezegde om koning te worden (iii) zijn vader ingevolge zijn problemen zou zijn aangevallen waardoor deze verlamd zou zijn geraakt aan de benen (iv) reeds een nieuwe datum werd vastgesteld voor zijn kroning en hij ter herinnering verscheidene brieven zou hebben ontvangen in 2007, gedurende zijn verblijf in Europa in december 2007 geen asiel aanvraag doch integendeel gewoon terugkeerde naar zijn land van herkomst en dit uitgerekend naar de regio in dit land waar zijn problemen zich zouden.

Verzoeker legde daarenboven erg vage verklaringen af met betrekking tot hetgeen zou zijn ondernomen ter zijner bescherming. Zo gaf hij weliswaar aan meerdere malen klacht te hebben ingediend bij de politie in Lagos en zou de politie hem in dit kader hebben beloofd met de ouderen van het dorp te gaan praten en de zaak te zullen onderzoeken doch bleek hij vervolgens niet te weten of de politie in Lagos in het kader van dit onderzoek ging praten met de ouderen van het dorp of contact zou hebben opgenomen met de lokale politie in Aiyetoro. Dit klemt des te meer daar verzoeker, wanneer hem de vraag werd gesteld of er dan geen andere overheden waren waarnaar hij zich kon wenden zoals de Local Government of de Chairman van de LGA (Local Government Area), beweerde dat zijn vader dit deed. In het licht van deze verklaring is het wel erg opmerkelijk dat verzoeker vervolgens niet in staat bleek aan te geven tot welke LGA Aiyetoro behoort. Hij legde bovendien nogmaals uitermate vage verklaringen af daar waar hij betreffende zijn vader aangaf: "Hij probeerde hulp te vragen bij velen... weet niet precies" (administratief dossier, stuk 6, p.10). De voormelde vaagheden in verzoekers verklaringen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat, indien verzoeker daadwerkelijk zou worden gevisieerd door de 'Kingmakers' en dreigde gedwongen te worden gekroond, hij zich zou informeren omtrent het onderzoek van de politie en aangaande de stappen die door de politie en zijn vader werden ondernomen om hem hiertegen te beschermen.

Bovendien heeft verzoeker gedurende zijn verblijf in België nagelaten zich te informeren omtrent de situatie in Nigeria of zijn persoonlijke problemen, en dit ondanks dat hij over verscheidene familieleden beschikt in Nigeria (administratief dossier, stuk 17, nr.13, 30). Wanneer aan verzoeker immers de vraag werd gesteld of hij de actualiteit volgde sedert zijn vertrek en of er inmiddels reeds een nieuwe koning was, antwoordde verzoeker: "(...) Ik denk niet dat er al iemand is aangewezen. Ik heb het niet gevolgd" (administratief dossier, stuk 6, p.13). Dat verzoeker, die enerzijds beweert te worden gevisieerd omdat men hem tot koning wilde kronen en hij dit weigerde, anderzijds zou hebben nagelaten zich te informeren omtrent het verloop van de opvolgingskwestie na zijn vertrek is in het geheel niet geloofwaardig. Dergelijke houding getuigt van een flagrant gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan zowel de geloofwaardigheid als de ernst van verzoeker beweerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers asielrelaas geloofwaardigheid ontbeert.

De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan hetgeen voorafgaat (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 22: documenten).

Het bankuittreksel dat door verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd en blijkens de bestreden beslissing tevens reeds eerder gedurende de procedure werd neergelegd toont slechts aan dat hij op 27 november 2007 een som geld heeft afgehaald doch biedt geen uitsluitel over in welke omstandigheden deze werd afgehaald noch waaraan deze werd besteed.

De bewijswaarde van de bij het verzoekschrift gevoegde politieattesten, die reeds eerder gedurende de procedure werden neergelegd, dient te worden gerelativeerd gelet op het feit dat gemeenzaam is geweten dat dergelijke attesten in Nigeria tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen bevestiging vindt in de door verzoeker neergelegde landeninformatie aangaande de wijdverspreide corruptie bij de Nigeriaanse politie (administratief dossier, stuk 22: documenten). Hoe dan ook kan hieruit geenszins de waarachtigheid van de aangehaalde feiten worden afgeleid nu hierin slechts wordt weergegeven dat verzoeker ten overstaan van de politie een aantal verklaringen heeft afgelegd en als bewijs daarvan de kwetsieuze attesten bekwam.

Verzoeker legde daarnaast een aantal krantenartikelen en internetuittreksels neer. Waar hij stelt dat niet is aangetoond dat het neergelegde krantenartikel van de Daily Sun van 28 juli 2009 vals is dient te worden opgemerkt dat de asielinstanties geenszins de valsheid van een stuk moeten aantonen om hieraan bewijswaarde te onzeggen. De bestreden beslissing oordeelde in casu met recht dat dit artikel een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijk artikel hoe dan ook gering en is dit geen officieel document zodat het loutere feit dat het artikel is gepubliceerd geen bewijs vormt voor de erin vermelde feiten, te meer daar het betreffende artikel niet wordt aangevoerd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. De overige bijgebrachte krantenartikelen en internetuittreksels hebben geen betrekking op verzoekers persoon of de in concreto aangevoerde feiten zodat zij evenmin verzoekers teloorgedane geloofwaardigheid vermogen te herstellen.

Aangaande de kalender van de 'Aiyetoro Council of Elders' voor het jaar 2006, het document van de 'Aiyetoro Community Council of Elders' omtrent de begrafenis van chief Adewale Lawal en de uitnodiging uitgaande van de 'Grand Kingmakers of Aiyetoro Land' dient te worden opgemerkt dat dit geen officiële documenten betreffen en dat deze door eenieder zouden kunnen zijn gefabriceerd aangezien het louter met een computer opgestelde stukken betreffen. Met betrekking tot de brieven die zouden uitgaan van de ouderen van Aiyetoro en van het voormalige dienstmeisje van verzoekers echtgenote dient te worden opgemerkt dat de herkomst van deze brieven niet kan worden nagegaan en dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend nu zij niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Hoe dan ook motiveert de bestreden beslissing terecht dat deze documenten en deze briefwisseling de hoger gedane vaststellingen omtrent de beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoeker niet kunnen ontkrachten.

Met betrekking tot de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie aangaande de situatie in zijn land van herkomst dient te worden opgemerkt dat deze niet afdoende is om aan te tonen dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd of geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming. Verzoekers vrees in vervolging dient in concreto te worden aangetoond en hij blijft hier gelet op het voorgaande in gebreke.

De overige neergelegde documenten hebben betrekking op de identiteit, herkomst en reizen van verzoeker, zijn echtgenote en hun dochter, op de beroepsactiviteit van verzoeker en zijn echtgenote in Nigeria en op hun asielaanvraag in Luxemburg. Deze documenten bevatten echter geen gegevens die vermogen de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoekers asielrelaas en beschermingsmogelijkheden te ontkrachten.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas is zijn toetsing van het asielrelaas aan de overige criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in casu niet dienstig.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtollige motieven kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.2.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op het bepaalde sub 2.2.1. omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat

hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Het voorgaande is afdoende om te besluiten dat ten aanzien van verzoekster, wiens aangevoerde problemen gebaseerd zijn op deze van haar echtgenoot daar zij geen aan haar persoon gebonden motieven aanvoert, noch een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet in aanmerking kan worden genomen.

Kritiek op het overtollige motief inzake het feit dat zij geen beschrijving kan geven van het dorp Aiyetoro kan bijgevolg niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS